

Camila Läckberg

Predicatorul

Traducere din suedeză de
Simona Țențea

Ziua începu promițător. Se trezi devreme, înaintea celorlalți, își trase pe el hainele cât mai încet cu putință și reuși să se strecoare afară neobservat. Luă cu el coiful de cavaler și sabia de lemn, pe care o agită vesel, în vreme ce străbătu alergând suta de metri dintre casă și Prăpastia Craiului. Se opri o clipă și privi copleșit în cavitatea abruptă dintre pereții stâncosi. Laturile rocii se aflau la unu-doi metri distanță una față de cealaltă, iar structura se înălța mai mult de zece metri spre cerul pe care soarele văratic tocmai își începuse ascensiunea. Trei blocuri imense de piatră erau înțepenite pentru vecie în mijlocul despăcăturii, iar priveliștea era impunătoare. Așezarea avea o atracție magică pentru un copil de șase ani. Iar faptul că era un teritoriu interzis o făcea cu atât mai interesant.

Locul fusese numit aşa odată cu vizita în Fjällbacka a Regelui Oscar al II-lea, la sfârșitul secolului al XIX-lea, însă el habar n-avea de această poveste și nici nu-i păsa, în vreme ce se furia încet spre adâncitura întunecată, cu sabia pregătită de atac. Tatăl său îi spusese că scenele de la Hăul Iadului din filmul *Ronja Rövardotter* fuseseră filmate

în Prăpastia Craiului. Când văzuse, simți-se un mic vârtej în stomac la scenă în care Mattis, căpetenia tâlharilor, trecea călare prin acele locuri.

Uneori se juca acolo de-a hoții la drumul mare, însă în ziua aceea era cavaler. Un Cavaler al Mesei Rotunde, ca în cartea mare și viu colorată pe care i-o dăruise bunica de ziua lui.

Se săltă deasupra bolovanilor ce acopereau pământul și, plin de neînfricare, se pregăti să-l atace cu palosul său pe grozavul balaur care scuipa flăcări. Razele soarelui nu ajungeau până în deschizătură, de aceea părea întunecată și rece. Numai bună pentru balauri. În curând, avea să-i facă săngele să țășnească din grumaz, iar după chinuri îndelungi dihania avea să-i cadă răpusă la picioare.

Cu coada ochiului, văzu ceva care-i atrase atenția. Era o bucată de pânză roșie aflată în spatele unui pietroi, iar curiozitatea puse stăpânire pe el. Balaurul putea să aștepte; poate că acolo se ascundea o comoară. Își luă avânt și sări pe bolovan, privind în cealaltă parte. Preț de un moment, aproape căzu îndărăt, însă până la urmă, clătinându-se și agitându-și brațele, își regăsi echilibrul. Ulterior nu avea să admită că se temuse, însă niciodată, în toți cei șase ani ai vieții sale, nu fusese mai îngrozit ca în clipa aceea. O femeie stătea întinsă, aşteptându-l. Zacea pe spate, privind întă în sus, cu ochii larg deschiși. Primul său imbold fu să o ia la goană înainte ca ea să îl prindă jucându-se acolo unde nu avea voie. Poate că îl va obliga să-i spună unde locuia, iar apoi îl va târî acasă la mama și tata. Aceștia vor fi foarte mâñoși și, cu siguranță, îl vor întreba: „De câte ori îți-am spus că nu ai voie să mergi la Prăpastia Craiului fără un adult?”

Însă lucrul ciudat era că femeia nu mișca. Și nici nu avea vreo haină pe ea, iar preț de o clipă, băiatul se simți stânjenit fiindcă stătea acolo, privind o doamnă goală. Ceea ce văzuse el nu era o bucată de pânză de culoare roșie, ci o geantă aflată chiar lângă ea, iar hainele nu i le putea zări nicăieri. Ciudat lucru, să zacă acolo, goală. Mai ales că era aşa de frig.

Apoi ceva imposibil îi trecu prin minte. Dacă doamna era moartă? Nu putu găsi nicio altă explicație pentru faptul că zacea atât de nemîșcată. Conștientizarea acestui fapt îl făcu să sară de pe bolovan și să dea încetîșor îndărăt, spre marginea despiciaturii. După ce se îndepărta cătiva metri de femeia moartă, se răsuci pe călcâie și o luă la fugă spre casă cât putu de repede. Nu îi mai păsa dacă avea să fie mustrat sau nu.

Sudoarea făcea ca așternutul să i se lipească de corp. Erica se zvârcoli în pat, mutându-se de pe-o parte pe alta, însă îi era cu neputință să găsească o poziție comodă în care să doarmă. Senina noapte de vară nu îi ușura deloc somnul, iar pentru a mia oară își puse în gând să nu uite să cumpere niște draperii care să împiedice lumina să pătrundă în cameră sau, mai degrabă, să îl convingă pe Patrik să o facă.

O scotea din sărite faptul că el putea dormi atât de linistit chiar lângă ea. Cum oare îndrăznea să stea tolănit acolo și să sforăie, în vreme ce ea se chinuia noapte după noapte? Bebelușul era și al lui. Nu ar fi trebuit, din solidaritate, să stea treaz lângă ea sau ceva de genul asta? Îi dădu un mic ghiont în speranță că avea să se trezească. Patrik nici nu se clinti. Îl înghiointi un pic mai tare. El mormăi ceva, își trase plapuma peste cap și-i întoarse spatele.

Cu un suspin, Erica se întinse pe spate, cu brațele încrucișate peste săni și privi țintă în tavan. Pântecele i se arcui în aer ca o sferă mare, iar ea încercă să-și închipui bebelușul înnotând prin întuneric, înăuntrul său. Poate cu degetul mare în gură. Dar totul era încă mult prea ireal ca ea să-și poată imagina cum arăta. Era în luna a opta, dar încă nu se putea obișnui cu gândul că purta înăuntrul său o nouă viață. Ei bine, cât de curând avea să fie foarte real. Era sfâșiată între nerăbdare și spaimă. Îi era greu să vadă dincolo de naștere. La drept vorbind, în acel moment îi era greu să vadă dincolo de problema nepuținței de a mai dormi pe burtă. Se uită la ecranul luminos al ceasului deșteptător. 4:42 dimineață. Poate că ar trebui să aprindă lumina și să citească o vreme.

După trei ore și jumătate și un roman polițist prost, era pe cale să se scoale din pat, când telefonul sună ascuțit. Cu un gest reflex, îi întinse receptorul lui Patrik.

— Alo, aici Patrik.

Voceea îi era răgușită de somn.

— Bine, în regulă. Of, la naiba, da, pot ajunge în cincisprezece minute. Ne vedem acolo.

Se întoarse spre Erica.

— Avem o urgență. Trebuie să fug.

— Dar ești în vacanță. Nu pot chema pe altcineva?

Erica își dădu seama că vorbise pe un ton plângăios, însă faptul că stătuse trează toată noaptea nu îi îmbunătățise cu nimic dispoziția.

— E vorba de-o crimă. Mellberg vrea să mă duc și eu. A zis că el însuși o să vină.

— O crimă? Unde?

— Aici, în Fjällbacka. Un băiețel a găsit azi-dimineață cadavrul unei femei în Prăpastia Craiului.

Patrik se îmbrăcă repede, fiindcă era mijlocul lui iulie și nu avea nevoie decât de îmbrăcăminte ușoară de vară. Înainte de a ieși val-vârtej pe ușă, se urcă în pat și o sărută pe Erica pe pântece, undeva în apropiere de locul în care își amintea ea vag că ar fi avut buricul.

— Pa pa, bebe. Să fii drăguț cu mama, mă întorc curând acasă.

O sărută repede pe obraz și plecă grăbit. Oftând, Erica se ridică din pat și îmbrăcă una din rochiile acelea largi ca un cort, singurele pentru moment, care o mai încăpeau. Contra principiilor ei, citise o grămadă de cărți despre bebeluși, iar după părerea ei, toți cei care scriau despre fericita experiență a sarcinii ar trebui duși în piață publică și biciuți. Insomnie, încheieturi inflamate, vergeturi, hemoroizi, bufeuri și o răscoală hormonală generalizată — asta se apropia mai mult de realitate. și era al naibii de sigură că nu avea nicio aură de strălucire interioară. Erica mormăi pentru sine în vreme ce își croi drum spre parter, în căutarea primei cești de cafea din acea zi. Poate că asta avea să risipească un pic ceață.

La sosirea lui Patrik, activitatea era în toi. Marginea Prăpastiei Craiului fusese delimitată cu bandă galbenă, iar el număra trei mașini ale poliției și o ambulanță. Polițiștii din Uddevalla se apucaseră deja de treabă și Patrik avu destulă minte cât să nu dea buzna la locul crimei. Era o greșeală de începător, ceea ce însă nu îl împiedică pe superiorul său, comisarul Mellberg, să-și facă loc nestingerit printre ei. Se uită în grozății la pantofii și hainele lui, care, exact în acel moment, adăugau mii de fibre și particule delicatelor lor spațiu de lucru. Când Patrik se opri în afara benzii și îi făcu semn superiorului său,

Mellberg se întoarsee și păși peste cordon, spre imensa ușurare a celor de la Medicină Legală.

— Salut, Hedström, spuse comisarul.

Vocea îi era afectuoasă, aproape voioasă, iar Patrik fu luat prin surprindere. Pentru o clipă, crezu că Mellberg avea să îl îmbrățișeze, însă din fericire, își dădu seama că nu fusese decât o închipsuire. Cu toate acestea, omul părea a fi complet schimbat. Trecuse doar o săptămână de când Patrik își luase concediu, însă persoana dinaintea sa chiar nu era aceeași pe care o lăsase stând posacă la birou și bombardind că noțiunea în sine de „concediu“ ar fi trebuit desființată.

Mellberg îi strânse cu însuflețire mâna lui Patrik și îl bătu cu palma pe spate.

— Ei bine, cum merge cu cloșca de-acasă? Vreun semn că vei fi tată în curând?

— Ne-au zis că termenul ar fi abia peste o lună și jumătate.

Patrik încă nu avea idee ce anume îi pricinuisse lui Mellberg o asemenea bună dispoziție, însă își alungă curiozitatea și încercă să se concentreze asupra motivului pentru care fusese chemat la locul faptei.

— Deci ce-ați descoperit?

Mellberg făcu efortul de a-și șterge zâmbetul de pe față și arăta înspre interiorul întunecat al deschizăturii din stâncă.

— Un băiat de şase ani s-a furiașat afară din casă dis-de-dimineață, în vreme ce părinții lui dormeau, și a venit aici să se joace de-a cavalerii, printre bolovani. În schimb, a găsit o femeie moartă. Am primit apelul la ora 6:15.

— Cât timp au examinat cei de la Medicină Legală locul crimei?

— Au ajuns acum o oră. Ambulanța a venit prima, iar paramedicii au putut confirma imediat că nu mai era nevoie de nicio intervenție. De atunci, au putut lucra ne-stingheriți. Sunt un pic cam sensibili... Am vrut doar să intru și să arunc o privire, iar ei, trebuie să recunosc, au fost chiar grosolani. Mă rog, bănuiesc că devii un pic irascibil dacă stai toată ziua aplecat și cauți fibre cu penseta.

Acum Patrik își recunoștea din nou șeful. Acesta era, mai degrabă, tonul lui Mellberg. Însă Patrik știa din experiență că nu avea rost să încerce să-i schimbe părerile. Era mai simplu să lase remarcile să-i intre pe-o ureche și să-i iasă pe alta.

— Ce știm despre ea?

— Nimic, deocamdată. Credem că are în jur de douăzeci și cinci de ani. Singura cărpă găsită, dacă o poți numi așa, a fost o poșetă. În rest, era goală pușcă. Ba chiar avea niște țățe frumușele.

Patrik închise ochii și își repetă, precum o incantație lăuntrică: *Nu mai e mult și se pensionează. Nu mai e mult și se pensionează...*

Mellberg continua cu nepăsare.

— Încă nu se poate stabili cauza decesului, însă fata a fost bătută crunt. Vânatăi pe tot corpul și o serie de răni ce par a fi de cuțit. Da, și încă ceva, era întinsă pe-o pătură gri. Medicul legist aruncă acum o privire și sperăm că vom avea în curând un raport preliminar.

— A fost anunțată dispariția vreunei persoane de vîrstă respectivă?

— Nu, nici vorbă. Un bătrân a fost dat dispărut în urmă cu vreo săptămână, dar s-a dovedit că doar se săturase să se îngheșui într-o rulotă cu nevastă-sa și și-a luat zborul cu o puicuță pe care-a cunoscut-o la Galären Pub.

Patrik văzu că echipa se pregătea acum să ridice cu grija cadavrul. Mâinile și picioarele îi fuseseră înfășurate în saci, în conformitate cu ordinele de a păstra orice fel de dovezi. Echipa de medici legiști din Uddevalla se străduia să ducă la bun sfârșit operațiunea de ridicare a cadavrului. După aceea, pătura pe care stătuse întinsă trebuia, de asemenea, să fie introdusă într-un sac de plastic, în vederea unor examinări ulterioare.

După expresia uluită de pe fețele lor și după felul în care înlemniră brusc, Patrik își dădu seama că se petrecuse ceva neprevăzut.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

— N-o să vă vină să credeți, răspunse unul dintre polițiști, dar sunt oase aici. Și două crani. După numărul de oase, aş zice că sunt destule pentru două schelete.

1979, vara

Se clătina rău, pedalând înspre casă, în noaptea senină de vară. Petrecerea fusese un pic mai deșănată decât se aşteptase, însă nu conta. Doar era matură, aşa că putea face cum poftea. Partea cea mai grozavă era că scăpase de copil pentru o vreme. Tânacul acela, cu toate zbieretele, avea nevoie de tandrețe, trebuință pe care ea nu o putea satisface. La urma urmei, din cauza copilului era încă nevoită să locuiască acasă la mama ei, bătrâna aceea care abia dacă-i permitea să se îndepărteze câțiva metri de casă, deși ea avea nouăsprezece ani. Fusese un miracol faptul că avusesese voie să iasă afară în noaptea aceea pentru a sărbători Sânzienele.

Dacă n-ar fi fost bebelușul, ar fi putut avea deja propria ei locuință; și-ar fi putut câștiga propriii bani. Ar fi putut ieși oricând dorea și s-ar fi întors acasă când avea chef, fără să se bage nimeni în treburile ei. Însă era imposibil, cu copilul. Ar fi preferat să îl dea spre adopție, însă bătrâna n-a vrut să audă, iar acum ea era cea care trebuia să plătească pentru asta. Dacă mama ei dorise aşa mult să păstreze copilul, de ce nu putea să aibă singură grijă de el?

Bătrâna chiar avea să fie furioasă atunci când ea își va face apariția în felul acela, la primele ore ale dimineții. Respirația îi

duhnea a alcool și cu siguranță avea să i se ceară socoteală a doua zi. Însă meritase. Nu se mai distrase atât de bine de când se născuse pușlamaua.

Pedală direct prin intersecția de lângă stația de benzină și continuă înainte pe stradă. Apoi viră spre stânga, înspre Bräcke, însă își pierdu echilibrul și aproape că intră în șanț. Îndreptă roata și pedală mai tare pentru a căpăta un pic de avans pe primul deal abrupt. Vântul îi ciufuli părul, iar în noaptea luminoasă de vară nu se auzea niciun sunet. Pentru o clipă, închise ochii și se gândi la acea strălucitoare noapte de vară în care băiatul german o lăsase gravidă. Fusese o noapte splendidă, însă nevrednică de prețul pe care îl avuse-se de plătit.

Deodată, bicicleta se opri, iar ultimul lucru pe care și-l aminti fu pământul apărându-i brusc în fața ochilor, cu mare viteză.

Ajuns înapoi la secția din Tanumshede, Mellberg era cufundat în gânduri, lucru care nu prea-i stătea în fire. Nici Patrik nu prea vorbea, stând în fața lui în încăperea destinată pauzei de cafea și cugetând, la rândul lui, asupra evenimentelor din acea dimineață. Era, de fapt, prea cald pentru a bea cafea, însă avea nevoie de un stimulent, iar alcoolul nu era nici pe departe adekvat. Amândoi își scuturau absenți cămășile lipite de corp pentru a se răcori. Aparatul de aer condiționat era stricat de două săptămâni și încă nu reușiseră să aducă pe nimeni pentru a-l repară. Dimineața, temperatura era de obicei tolerabilă, însă în jurul prânzului, căldura începea să urce către niveluri insuportabile.

— Ce naiba o mai fi și asta? spuse Mellberg, scărinându-și atent cuibul de păr ce era răsucit în vârful capului astfel încât să-i ascundă creștetul pleșuv.

— Sincer să fiu, n-am idee. S-a găsit cadavrul unei femei, întins peste două schelete. Dacă cineva n-ar fi fost omorât, aş fi crezut că e vreo glumă proastă. Schelete furate dintr-un laborator de biologie sau ceva de genul asta. Însă nu putem ignora faptul că femeia a fost omorâtă.